

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μέν αὐθεντικὴ βιογραφία τοῦ γενναίου Ἑλλήνου πρίγκηπος]

ΕΠΕΙΔΗ ὁ Μουρούζης εἶχε καλὴς σχέσεις μὲ τὴν τότε βασιλικὴ οἰκογένεια τοῦ Γεωργίου Α' καὶ ἐπειδὴ ἐσέβητο τὸ καθεστῶς ἐκεῖνο, δὲν ἤθελε νὰ κἀν χρῆσιν τοῦ τίτλου τοῦ πρίγκηπος, ὃν καὶ τὸν εἶχε ἀπὸ τοὺς προγόνους τοῦ ἡγεμόνα τῆς Μολδοβλαχίας. Εἶδαμε μάλιστα, σὲ προηγούμενο φύλλο, πόσο τοῦ ἐκακοφάνηκε ὅταν ὁ φίλος του μαριάζη τοῦ εὐχρίθηκε νὰ τὸν ἰδῆ καὶ βασιλεῖα.

Ὅστόσο, σὲ παλάτι τοῦ Γεωργίου τὸν ἔλεξαν πρίγκηπα καὶ πολλὲς κυρίες τὸν προσφώνουσαν συχνὰ «Υψηλότατον». Καὶ ὄχι μοναχὰ τὰ παιδιά τοῦ βασιλέως Γεωργίου τὸν θεωροῦσαν πρίγκηπα, μὰ ἤθελαν καὶ τὴν παρέα του, γιατί ἦταν γλεντζῆς κ' εὐγενικός, πότης καὶ ἱπποτικός μαζῶν...

Πολλὲς φορές μάλιστα τὸν παρακαλοῦσαν νὰ πᾶνε νὰ γλεντήσουν μαζῶν σὲ καμμιὰ ταβέρνα, ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς ἀπόμερες καὶ γραφικὲς ταβέρνες ποὺ ἤξερε ὁ Μουρούζης. Μὰ αὐτὸς ἀπέφυγε. Ἐνῶ γλεντοῦσε μὲ ὅλο τὸν κόσμο στὴν ταβέρνα, δὲν ἤθελε νὰ πάη ἐκεῖ καὶ μὲ τὸν «Ἑλληνα» πρίγκηπα.

— Ἀφήστε μὲ ἤσυχο, φρε παιδιά! τὸς ἔλεγε. Μὴ μὲ θάξετε σὲ μπλεδάδες μὲ τὸν παπάκη σας... Ἐοῖς δὲν πρέπει νὰ πηγαίνετε σὲ ταβέρνες.

— Μὰ κ' εὐὸ πρίγκηπος δὲν εἶσαι; Κι' ὄμως πηγαίνεις. Κι' ἀκόμα πῆρες μαζῶν σὲ τὴν ταβέρνα καὶ τὸν Τσάρβιτς τῆς Ρωσίας... Ἦ πιστεῖσαι πὼς τὸ ξεχάσαμε...

— Γιὰ ἀκοῦστε, παιδιά. Ἐγὼ εἶμαι τώρα ἱλαρχος. Δὲν εἶμαι γιουὸς Βασιλιά. Βέβαια ἔχω ἀπὸ τοὺς παπούληδες μου τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπα. Μὰ δὲν βασιλεύει ἡ οἰκογένειά μου πιά. Ἐξ ἄλλου, τὸν Νικόλαο τῆς Ρωσίας κανένα δὲν τὸν ἐγνώριζε. Πῆγε στὴν ταβέρνα ἱκόνιτο... Μὰ ἐσᾶς, σὰς ξέρετε ὄλο ὁ κόσμος καὶ θὰ σὰς γνωρίση ἀμέσως... Πὼς μπορεῖτε νὰ κατεβθεῖτε σὲ τὴν ταβέρνα, ποὺ ὁ πατέρας σας εἶνε βασιλιάς. Ἄν ἐπιχειρήσετε ἕνα τέτοιο πράγμα, τὴν ἄλλη μέρα πρέπει νὰ φύγετε ὄλο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἀκοῦστε μὲ λοιπὸν ἔμένα... Καθῆστε σὲ σπιδάκι σας. Ἦ ταβέρνα δὲν εἶνε γιὰ σὰς...

Αὐτὴ ἡ κατηγορηματικὴ ἀρνησι τοῦ Μουρούζη δυσἀρεστὴς κάπως τοὺς πρίγκηπος. Ἦθελαν ἀληθινὰ νὰ γνωρίσουν τὴ θρυλικὴ παλιὰ Ἀθηναϊκὴ ταβέρνα καὶ αὐτὸς τοὺς τὸ ἀρνιόταν. Καὶ τοὺς ἦταν ἀδύνατον νὰ κατεβθοῦν μ' ἄλλες παρέες σὲ ταβέρνες. Μόνον μὲ τὸν Μουρούζη ἐπίστευαν πὼς μποροῦσαν νὰ πᾶνε, ἀφοῦ καὶ κείνος ἦταν πρίγκηπος καὶ εὐχαίριζε σὲ ταβέρνες.

Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ γεννήθηκε κάποια ψυχρότης μεταξὺ τῶν βασιλοπαίδων καὶ τοῦ Μουρούζη. Ἐνῶ ἦσαν ἀπὸ μικροὺ φίλοι του, τώρα τοῦ εἰδειξαν κάποια ψυχρότητα. Μὰ καὶ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ φαῖη κατώτερος τοὺς καὶ, χωρὶς νὰ τοὺς πῆ τίποτε, τοὺς ἐφέρετο ἀπὸ τότε ἐντελῶς τυπικά. Χωρὶς διαχῶσεις καὶ πολλὰ λόγια...

Ἀργότερα ἡ ψυχρότης αὐτὴ ἐμεγάλωσε. Οἱ πρίγκηπος ἄρχισαν νὰ τὸν ἀποφεύγουν φανερὰ πιά, καὶ αὐτὸς, ὅταν εὗρισκεν εὐκαιρία, τοὺς ἐπείραζε...

Ἐταί ἄρχισε ἡ προστριβὴ του μὲ τοὺς βασιλοπαῖδας, ποὺ κατέληξε σὲ σοβαρὸ ἐπεισόδιό του μὲ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο.

Ἄναμεσα στὲς πολυἀριθμους, στὲς ἀπειρες γυναῖκες, ποὺ εἶχαν γοητευθῆ ἀπὸ τὴν ὡμορφίαν καὶ τὴν παλληκαριὰ τοῦ γοητοῦ ἱλάρχου, ἦταν καὶ μιά κυρία τῆς τότε ἀνωτέρας Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας. Ἦτο μιά κυρία ἐξαιρετικὰ ὡμορφῆ, λεπτὴ στὸς τρόπους, μὲ λαμπερὰ ἐκφραστικὰ μάτια καὶ πολὺ ἔξυπνη. Ἦ συντροφιά τῆς ἦταν γοητευτικὴ καὶ ἡ κουβέντα τῆς ἐμάγευεν... Ἦταν ἀπὸ τὲς κοσμικῆς ἐκεῖνες κυρίες, ποὺ εὐχαιρᾶν σὲ παλάτι καὶ στὰ σαλῶνια τῶν Μαυρομιχαλαίων, τῶν Μουρούζιων καὶ τῶν ἄλλων καλῶν καὶ πλουσίων σπιτιῶν ἐκείνου τοῦ καιροῦ. Δὲν ἔλειπεν ἀπὸ καμμιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσι καὶ ἐθάμπωνεν ὄλους μὲ τὴν ὡμορφίαν καὶ τὴν χάρι τῆς...

Οἱ πρίγκηπος τὴν περιτριγύριζαν μὲ θαυμασμὸ καὶ οἱ κοινοὶ θνητοὶ ἐθεωροῦσαν εὐτυχία τοὺς

νὰ τὴν πλησιάσουν...

Αὐτὴ ἡ ὡραία καὶ γοητευτικὴ κυρία ἐρωτεύθηκε κρυφὰ τὸν Μουρούζη. Μὰ κ' ἐκεῖνος γρήγορα τὴν ἀγάπησε καὶ τὸ εἶδον ἄρχισε νὰ πλέκεται. Ἦ κυρία τοῦ ἐξομολογήθηκε κατόπι τὸν ἐρωτᾶ τῆς καὶ ὁ Μουρούζης δὲν τὸν ἀπέκρουσε... Μὰ πρὶν ἡ κατάκτησις φτάσει σὲ τέλος τῆς, ἡ κυρία ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸ τῆς. Εἶπε κάπου, φαίνεται, ὅτι ἀγαπᾶ τὸν Μουρούζη καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ προδόθηκε.

Ἐτοὶ γρήγορα ἔμαθε τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ πρίγκηπος Νικόλαος. Καὶ εἶτε ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ μὴ χωνεύῃ τὸν Μουρούζη, εἶτε ἀπὸ ἀπλὴ ζήλεια, ἀποφασίσει τότε νὰ πάρῃ τὴν ὡραία γυναῖκα ἀπὸ τὸν Μουρούζη καὶ νὰ τὴν κἀν αὐτὸς φίλη του.

Ἐζήτησε λοιπὸν τὴν κατάλληλη περίστασι νὰ βρῆ μοναχὴ τὴν ὡραία γυναῖκα. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ τοῦ δοθῆ αὐτὴ ἡ εὐκαιρία. Ἐτοὶ, ἕνα θράβου, σὲ μιά κοσμικὴ δεξίωσι, ἐξεμοναχίσθη σὲ τὴν ὡραία καὶ γοητευτικὴ Ἀθίβα καὶ τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν φλογερὸ ἐρωτᾶ του.

Ἦ κυρία τὰ ἔχασε στὴν ἀρχῆ... Ἐπειτα τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς ἄρεσε, γιατί τὴν ἐκολάκευεν ἐξαιρετικὰ...

Μὰ, ὅπως ὁ πρίγκηπος Νικόλαος εἶχε μάθει τὸ ἐρωτικὸ μυστικὸ τοῦ Μουρούζη, ἐτοὶ καὶ ὁ Μουρούζης ἔμαθε γρήγορα τὴν ἐρωτικὴν ἐκμυστήρευσι τοῦ Νικόλαου στὴ φίλη του. Φαίνεται, μάλιστα, πὼς καὶ ἡ ἴδια, ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς τῆς μεγάλης, τὰ εἶπεν ὄλο στὲς φίλες τῆς.

Χωρὶς ἀργοπορία τότε ὁ Μουρούζης ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴν ὡραία κυρία. Τὴν ἐγαρήτρησεν εὐγενικά, μὰ δὲν τῆς ἔκαμε λόγο γιὰ τὸ νέο τῆς εἰδύλλιο. Ἐκεῖνη ὄμως δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰ τῆς, γιὰ τὴν μεγάλη τῆς ἐρωτικὴν ἐπιτυχία, καὶ πρῶτῃ εἶπε στὸν Μουρούζη:

— Ἐμάθατε τὰ νέα;

— Δὲν ξέρω ποιά νέα ἐννοεῖτε...

— Πῶς; Δὲν ξέρετε, ὅτι ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης...

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω...

— Ὁ πρίγκηπος Νικόλαος, καλε...

— Αἱ ναι, αὐτὸς ὁ θλάκας! ἐσυμπληρώσεν ὁ Μουρούζης. Ἦ κυρία ἐγέλασε. Αὐτὸ ἐπείραξε τὸν Μουρούζη.

— Γιατί γελᾶτε; τὴν ρώτησε.

— Γιατί γελᾶ; Ἀπὸ τὴν χαρὰ μου. Ὁ πρίγκηπος Νικόλαος μου ἐξεμυστήρευθῆ ὅτι μὲ ἀγαπᾶ φλογερὰ...

— Τὸ ξέρω! εἶπεν ὁ Μουρούζης.

— Τὸ ξέρετε;

— Ναι. Καὶ θὰ σοῦ τὸν κανονίσω, κυρία μου, γιὰ νὰ γελᾶς πρὸ εὐχαριστημένη!...

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο ὁ Μουρούζης ἔφυγε.

Ἦταν φανερὸ, ὅτι ὁ Μουρούζης ἐπείραχτηκε. Ἀληθινὰ εἶχε πολλὲς ἐρωτικὲς κατακτήσεις. Μὰ αὐτὴ τὴν κυρία τὴν ἀγαποῦσε πραγματικὰ. Τὴν ἐχρῶριζεν ἀπὸ τὲς ἄλλες. Ἐπειτα τὸν πείραζε καὶ τὸ ὅτι ὁ πρίγκηπος Νικόλαος, ποὺ ἦταν ψυχραμένος μαζῶν του, προσπαθοῦσε νὰ τοῦ κἀν χαλάστρα... Τὸν ἐπείραζε προσέτι καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς κυρίας καὶ τὰ γέλια τῆς...

Ὅλα αὐτὰ τὸν ἀναστάτωσαν τὸν Μουρούζη. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ βρῆ τὸν πρίγκηπα Νικόλαο καὶ νὰ τὸν προσβάλλῃ κατὰ πρόσωπον!

Ἐτραβῆθε μερικὰ ὄζα, ὥστε νάρθῃ σὲ κερὶ καὶ κατόπι ἐτρέξε νὰ τὸν συναντήσῃ. Ἦξερε ὅτι ἐκεῖνο τὸ θράβου ὁ πρίγκηπος θὰ ἦταν ὁ ἕνα φιλικὸ σπιτί, ὅπου θὰ πηγαῖνε καὶ αὐτὸς. Καὶ πραγματικὰ τὸν βρῆκεν ἐκεῖ.

Τὸν ἐπλησίασε καὶ χωρὶς ἄλλους προλόγους, τοῦ εἶπε:

— Ξέρετε, Ὑψηλότατε, ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν εἶνε κτῆμα σας...

— Μὰ... ἔκαμε ὁ Νικόλαος. Τὶ θέλετε;

— Καὶ περισσώτερο δὲν εἶνε κτῆμα σας ἡ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος! ἐπρόσθεσεν ὁ Μουρούζης.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτό; ἐρώτησεν ὁ Νικόλαος.

— Ὅτι εἶσαι ἕνας θλάκας!

Ὁ Νικόλαος ἐμεινε κατάπληκτος μὲ τὸν ὕβριστικὸν καὶ προκλητικὸν τρόπο τοῦ Μουρούζη καὶ δὲν μπόρεσε πιά νὰ μιλήσῃ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :
Ἦ συνέχεια

